

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący)

SSN Herbert Szurgacz

SSN Andrzej Wasilewski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.

o rentę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 stycznia 2005 r.,

zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w B.

z dnia 18 czerwca 2004 r., sygn. akt III AUa .../04,

uchyla zaskarżone postanowienie

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny w B. postanowieniem z dnia 18 czerwca 2004 r. (III AUa .../04) odrzucił kasację pełnomocnika wnioskodawczynie – K. K. od wyroku tego Sądu z dnia 27 kwietnia 2004 r., bowiem: „Kasacja wnioskodawczynie K. K. nie zawierała przedstawienia żadnej z okoliczności, o których mowa w art. 393 § 1 pkt 1 i 1 oraz § 2 k.p.c. Wprawdzie pełnomocnik wnioskodawczynie wniosek o rozpoznanie kasacji uzasadniał tym, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisu art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie przedstawił, w ramach sprostania wymogom art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., argumentacji mającej przekonywać o potrzebie wykładni tego przepisu z uwagi

na wątpliwości na tle jego brzmienia lub z uwagi na rozbieżności w jego zastosowaniu w różnych orzeczeniach sądów."

W zażaleniu na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego w B. z dnia 18 czerwca 2004 r. pełnomocnik wnioskodawczyni podniósł, co następuje: „Zgodzić się należy z twierdzeniem podniesionym przez Sąd Apelacyjny, że wymóg przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji nie jest spełniony przez ograniczenie się do przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Kwestia ta została jednoznacznie przesądzona w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie można natomiast zgodzić się z faktem zanegowania zasadności wskazywanego przez stronę skarżącą zagadnienia prawnego dlatego, iż nie zostało ono sformułowane w sposób jednoznaczny lub nie wskazano argumentacji prawnej na jego uzasadnienie, jak wskazał Sąd Apelacyjny ad. art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Taka ocena wkracza w kompetencję zastrzeżoną dla Sądu Najwyższego w ramach badania kasacji, określonego w art. 393 k.p.c. w związku z art. 393⁷ k.p.c. (...) W kasacji przedstawiono okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie, w ten sposób, że wskazano na występowanie konieczności wykładni cyt. wyżej art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Argumentacja powołana na tę okoliczność stanowi w istocie zarzut przeciwko rozstrzygnięciu tak natury procesowej, jak i materialnoprawnej i została powołana z przytoczeniem konkretnych przepisów prawa (...)."

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 393⁵ k.p.c., sąd drugiej instancji odrzuca kasację „wniesioną po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również kasację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.” W rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny w B. postanowieniem z dnia 18 czerwca 2004 r. (III AUa .../04) odrzucił kasację wniesioną przez pełnomocnika wnioskodawczyni z tej przyczyny, że w opinii Sądu kasacja ta „nie zawierała przedstawienia żadnej z okoliczności, o których mowa w art. 393 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.c.”, jakkolwiek w uzasadnieniu postanowienia Sąd ten stwierdził równocześnie, że: „Wprawdzie pełnomocnik wnioskodawczyni wniosek o rozpoznanie kasacji uzasadniał tym, że w sprawie zachodzi potrzeba

wykładni przepisu art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie przedstawił, w ramach sprostania wymogom art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., argumentacji mającej przekonywać o potrzebie wykładni tego przepisu z uwagi na wątpliwości na tle jego brzmienia lub z uwagi na rozbieżności w jego zastosowaniu w różnych orzeczeniach sądów.” Zważyć jednak należało na to, że pełnomocnik wnioskodawczyni – poza ‘przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia’ (art. 393³ § 1 pkt 2 k.p.c.) – pomieścił także w *petitum* kasacji odrębny akapit, w którym stwierdził, że „Wniosek o rozpoznanie kasacji uzasadniam tym, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisu art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 393 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.)”, a tym samym kasacja ta formalnie czyni zadość wymaganiu, o którym mowa w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. Oznacza to, że kasacja ta nie podlegała ona odrzuceniu z powodu naruszenia art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., co samo przez się nie przesądza oczywiście jeszcze o tym, czy wobec takiego ‘przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie’ kasacja ta zostanie przyjęta do rozpoznania, o czym orzeka jednak Sąd Najwyższy (art. 393⁷ § 1 k.p.c.). W tej sytuacji, podniesiony w zażaleniu na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego w B. z dnia 18 czerwca 2004 r. zarzut, iż ‘do Sądu Najwyższego należy ocena, czy wskazane przez skarżącego zagadnienie prawne rzeczywiście nim jest i czy jest ono na tyle istotne, by sprawa została rozpoznana przez najwyższą instancję sądową’ okazał się zasadny.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 386 § 2 w związku z art. 397 § 2 oraz art. 393¹⁸ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji..

Teza:

Jeżeli kasacja ta nie podlega odrzuceniu przez sąd drugiej instancji z powodu naruszenia art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. (art. 393⁵ k.p.c.), to samo przez się nie przesądza to oczywiście jeszcze o tym, czy ze względu na sposób ‘przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie’ kasacja ta zostanie przyjęta do rozpoznania, o czym orzeka jednak Sąd Najwyższy (art. 393⁷ § 1 k.p.c.).